

Arrest

nr. 187 615 van 29 mei 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 28 mei 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 april 2013 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en van twee beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 14 maart 2012 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.2. Op 15 maart 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.3. Bij aangetekend schrijven van 27 april 2012 dienden verzoekers een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. Bij arrest nr. 86 196 van 24 augustus 2012 verwierp de Raad het beroep dat verzoekster instelde tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 maart 2012.

1.5. Bij arrest nr. 86 942 van 6 september 2012 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 maart 2012.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 11 april 2013 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en twee beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard, die verzoekers op 29 april 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 27.04.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

[D.D.] [...]

nationaliteit: Armenië

[...]

[M.S.] [...]

nationaliteit: Armenië (Rep.)

[...]

wettelijke vertegenwoordigers van:

[D.R.] [...]

[D.R.] [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Er worden medische elementen aangehaald voor [D.D.]. Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 04.04.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Decision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Decision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Decision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker op 29 april 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

In uitvoering van de beslissing van attaché [J.V.d.B], gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[D.D.] [...], nationaliteit Armenië

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Op 22.10.2007 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster op 29 april 2013 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“In uitvoering van de beslissing van attaché [J.V.d.B.], gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

[M.S.] [...], nationaliteit Armenië

+ minderjarige kinderen [D.R.] en [D.R.]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Op 20.05.2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.”

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2. De Raad merkt daarnaast ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekers bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoeker bij aangetekend schrijven van 16 maart 2012 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht en dat aan verzoekster op 12 juli 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten maken niet langer het voorwerp uit van enige procedure en zijn uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de eventuele vernietiging van de in het kader van voorliggend beroep bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten verzoekers nog tot voordeel kan strekken. Verzoekers' raadvrouw weerlegt deze vaststelling ter terechtzitting niet. Er wordt dan ook niet aangetoond dat verzoekers een belang hebben bij de nietigverklaring van de tweede en de derde bestreden beslissing (cf. RvS 22 maart 2006, nr. 156.746; RvS 4 augustus 2006, nr. 161.703).

Het ingestelde beroep is, om voormelde reden, onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het "beginsel van behoorlijk bestuur", van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

"De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

De staatssecretaris heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarbij hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken.

Daarbij kan een geneesheer onmogelijk een juiste diagnose stellen zonder een volledige anamnese af te nemen; zeker niet als het gaat om psychische aandoeningen.

Indien de adviserende geneesheer de bevind[ing]en van zijn collega; de behandelende geneesheer van verzoeker wenst te weerleggen, is minstens een door hem uitgevoerde, volledige anamnese en grondig onderzoek noodzakelijk. Bij gebreke hieraan zijn de bevindingen van de adviserend geneesheer louter speculatief en zelfs onbetrouwbaar. (cfr. Een huisarts die ziektebriefjes schrijft zonder de patiënt te zien, riskeert valsheid in geschrifte te plegen)

[...]

Hierboven werd al gesteld dat dit advies dd. 04/04/2013 gebaseerd is op veronderstellingen en geen rekening houdt met de volledige anamnese weergegeven in het SMG; oa. de vermelding dat verzoeker al sedert zijn 12° jaar lijdt aan de aandoening.

Daarom is ook [de] beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 11/04/2013, waartegen huidig beroep, die enkel en alleen gebaseerd is op dit mank gemotiveerde advies van de arts[-]adviseur, behept met een totaal gebrek aan motivering, minstens met een gebrekkige motivering.

Zoals gezegd houdt het advies van de arts[-]adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken totaal geen rekening met de bevindingen van de behandelende arts, zoals beschreven in het standaard medisch attest gevoegd bij de oorspronkelijke aanvraag.

Minstens kon er verwacht worden dat uit het verslag van de arts[-]adviseur zou kunnen opgemaakt worden, op een medisch gefundeerde wijze, waarom de ingeroepen aandoening geen directe

bedreiging inhoudt voor het leven en waarom de gezondheidstoestand niet kritiek is ; maw. waarom er geen geloof kan gehecht worden aan het standaard medische attest van de behandelende geneesheer.

Indien de arts[-]adviseur op basis van het standaard medisch attest niet tot een zeker en vaststaand besluit kon komen, had hij zich verder moeten informeren tot hij voldoende informatie had om met kennis van zaken te kunnen oordelen.

Men kan enkel tot het besluit komen dat het dossier van verzoeker op zeer onzorgvuldige wijze werd behandeld door de diensten van de DVZ.

De rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een standvastigheid bij het bestuur. Dit houdt in dat de genomen beslissingen moeten gebaseerd zijn op te verwachten en geverifieerde argumenten. Om [de]zelfde reden houdt de beslissing een inbreuk in op het redelijkheidbeginsel.

Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten.

In de nieuwe beslissing dd. 11/04/2013 werd er weeral geen rekening gehouden met de specifieke omstandigheden aangehaald in de aanvraag.

Er wordt als het ware in abstracte bewoordingen, die geen grondslag vinden in de concrete omstandigheden van de zaak uitspraak gedaan.

[D]e beslissing van DVZ betreft een type - beslissing die in meerdere zaken kan aangewend worden.

Er wordt geen onderzoek gedaan naar de toegang tot de gezondheidszorg in het land van herkomst. Ook al werd er in de oorspronkelijke aanvraag verwezen naar concrete bronnen ivm. deze gezondheidszorg. Ook al werd er in de oorspronkelijke aanvraag verwezen naar de specifieke problemen die verzoeker zal ondervinden in zijn land van herkomst. De DVZ ontdoet zich van [deze] motiveringsplicht met de type redenering dat het niet relevant is om dit verder na te gaan omdat de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is.

Er kan verwezen worden naar de motivatie van het Arrest dd. 17/12/2012, die DVZ blijkbaar gewoon naast zich neerlegt.

- het EHRM stelt het voorhanden zijn van een acute directe levensbedreiging niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van het art. 3 EVRM kan worden vastgesteld*
- er dient allereerst vast te staan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM*
- het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van de vreemdeling in dat land van herkomst.*

DVZ heeft de totale zaak niet onderzocht en steunt zich enkel op haar redenering ex absurdo : "dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, art. 3 EVRM niet geschonden is

De toepassing - de inhoud van art. 3 EVRM en art. 9ter Vw. wordt door zulkdanige redeneringen volledig uitgehold.

Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art. 3 EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen te beperkend interpreteert.

De adviezen van de arts - adviseurs van DVZ worden duidelijk doelgericht opgesteld om de aanvragen art. 9ter af te wijzen als onontvankelijk. Schending van het redelijkheidsbeginsel."

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat artikel en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan deze beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt in deze beslissing, met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, vastgesteld dat de aangevoerde medische problematiek kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van dezelfde wet, die aanleiding kan geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekers werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing, wordt verder de volgende toelichting verstrekt:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 27.04.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 21/4/2012 en de bijlage van 4/4/2012 (medicatievoorschrift) blijkt dat betrokkene lijdt aan een neurotisch beeld met angstgevoelens en slaapstoornissen, hoofdpijnlachten, concentratiemoeilijkheden en gedragsproblemen.

Deze psychische problematiek houdt, zowel behandeld als onbehandeld geen onmiddellijk gevaar in voor vernederende behandeling, zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Het betreft hier namelijk geen kritieke gezondheidstoestand en evenmin een zeer gevorderd stadium van ziekte.

De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt trouwens nergens bevestigd door beschermingsmaatregelen, noch door overtuigende onderzoeken of specialisten verslagen. Er is evenmin nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht.

De behandeling van deze klachten door middel van psychofarmaca is louter symptomatisch en dus niet essentieel. Ze kunnen een tijdelijke ondersteuning tijdens de eerste paar maanden verschaffen, maar zijn niet genezend.

Het verschaffen van meer zekerheid aangaande de verblijfsmachtiging in negatieve of positieve zin zal een belangrijker effect hebben dan de psychofarmaca. De bestaande onzekerheid blijft namelijk de belangrijkste ontwrichtende factor. Ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf kent een dergelijk klachtenpatroon zijn beloop over enkele maanden en evolueert spontaan in gunstige zin.

Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het rijk op grond van genoemd artikel.”

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Aangezien in het standaard medisch getuigschrift dat zij aanbrachten wordt aangegeven dat de psychische problemen waaraan verzoeker lijdt “matig ernstig” zijn en in dit getuigschrift nergens wordt aangegeven dat zijn psychische problemen zijn leven of zijn fysieke integriteit in het gedrang zouden kunnen brengen bij een reis naar zijn land van herkomst kunnen verzoekers niet worden gevolgd waar zij lijken te willen voorhouden dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer nog bijkomend nader had dienen uiteen te zetten waarom hij geen bedreiging voor het leven of geen kritieke gezondheidstoestand kan weerhouden.

De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er hoe dan ook niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

4.2.2. De door verzoekers aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet derhalve in twee situaties waarbij een vreemdeling om medische redenen tot een verblijf in het Rijk kan worden gemachtigd. In eerste instantie kan een verblijfsmachtiging worden toegestaan indien de aanvrager aantoont dat een terugkeer op zich naar zijn land van herkomst niet kan zonder zijn leven of fysieke integriteit in het gedrang te brengen (cf. *Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 34*) en er dus “*een onmogelijkheid om te reizen*” bestaat (cf. *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138*). Het betreft hier dus vreemdelingen “*die omwille van een ziekte of wegens hun fysieke toestand niet meer kunnen terugkeren naar hun land van herkomst*” en die zich voorheen verplicht zagen om een verblijfsaanvraag in te dienen via het toenmalige artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 9*). Daarnaast voorziet de wetgever ook dat een vreemdeling voor wie de terugreis op zich geen reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit met zich meebrengt tot een verblijf om medische redenen kan worden gemachtigd indien er geen adequate behandeling voor zijn medisch probleem bestaat in zijn land van herkomst en hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die als onmenselijk en vernederend dient te worden beschouwd. Het spreekt voor zich dat hierbij in regel zal dienen te worden onderzocht of het mogelijk is om een ziekte te laten behandelen in het land van herkomst en of de effectieve toegang tot een behandeling van deze ziekte in het land van herkomst van een vreemdeling voldoende is gegarandeerd (*Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/001, 35* en *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2478/008, 137-138*). Een dergelijk onderzoek is evenwel niet vereist indien uit de aard van de aandoening zelf – een aandoening die niet ernstig is of die geen behandeling vereist – kan worden afgeleid dat er geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bestaat.

Artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat verweerder een aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd als onontvankelijk dient af te wijzen “*indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.*”

In voorliggende zaak staat het niet ter discussie dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer in een advies heeft aangegeven dat de aandoening waaraan verzoeker lijdt kennelijk geen ziekte is zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekers geven evenwel aan niet akkoord te gaan met het door voormelde arts ingenomen standpunt

Verzoekers stellen allereerst dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer onmogelijk een juiste diagnose kan stellen zonder verzoeker zelf aan een onderzoek te onderwerpen. Zij gaan met hun betoog echter voorbij aan het gegeven dat deze controlearts de diagnose die door de behandelende arts werd gesteld in se niet in vraag heeft gesteld. De door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft immers geduid dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat *“betrokkene lijdt aan een neurotisch beeld met angstgevoelens en slaapstoornissen, hoofdpijnklachten, concentratiemoeilijkheden en gedragsproblemen”* en uiteengezet dat hieruit *“geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft”* blijkt en dat *“ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf [...] een dergelijk klachtenpatroon zijn beloop [kent] over enkele maanden [...] en spontaan in gunstige zin [evolueert].”*

Aangezien de door verweerder aangestelde controlearts is uitgegaan van de diagnose van de arts die zij zelf consulteerden kunnen verzoekers niet voorhouden dat *“de bevindingen van de adviserend geneesheer louter speculatief en zelfs onbetrouwbaar [zijn]”*.

Tevens moet worden benadrukt dat artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de ambtenaar-geneesheer slechts een eigen onderzoek van de vreemdeling die vraagt om op medische gronden tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd dient door te voeren indien hij dit *“nodig”* acht en verzoekers tonen niet dat de ambtenaar-geneesheer, die verwees naar de diagnose van de behandelende arts, verkeerdelijk oordeelde dat in casu geen onderzoek in de zin van voormelde wetsbepaling vereist was. Zij kunnen ook niet worden gevolgd in hun stelling dat zij hun visie niet hebben kunnen meedelen, aangezien de eerste bestreden beslissing een antwoord is op een door hen ingediend verzoek dat zij met de door hen nuttig geachte documenten konden onderbouwen.

Verzoekers voeren nog aan dat verzoeker verklaarde dat hij reeds sedert de leeftijd van twaalf jaar depressief is. De Raad kan slechts vaststellen dat het hier een verklaring en geen medische vaststelling betreft en verzoekers psychische toestand hem niet heeft verhinderd om naar België te reizen en er dus niet blijkt dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer verkeerdelijk zou hebben geconcludeerd dat er geen tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar verzoeker verblijft bestaat. Het standpunt van de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer dat de behandeling van verzoekers klachten door middel van psychofarmaca louter symptomatisch en dus niet essentieel is en dat de hem voorgeschreven medicatie een tijdelijke ondersteuning tijdens de eerste paar maanden verschaft is ook niet in strijd met verzoekers verklaring dat hij sedert jonge leeftijd depressief is.

In zoverre verzoekers daarnaast nog aanvoeren dat geen onderzoek werd gedaan naar de toegang tot de gezondheidszorg in Armenië moet worden herhaald dat wanneer een controlearts oordeelt dat een medicamenteuze of andere behandeling niet vereist is hij uiteraard niet moet onderzoeken of deze behandeling in een bepaald land beschikbaar of voldoende toegankelijk is.

Er blijkt daarenboven niet welk actueel belang verzoekers nog hebben bij hun grief dat niet werd onderzocht of de behandeling die verzoeker in België kreeg in zijn land van herkomst kan worden verdergezet. De arts die verzoeker consulteerde gaf in het standaard medisch getuigschrift van 4 april 2012 namelijk aan dat de voorziene duur van de behandeling zes maanden was en deze termijn is reeds lang verstreken. Ter terechtzitting erkent de raadvrouw die verzoekers vertegenwoordigt dat niet blijkt dat verzoekers nog een actueel belang hebben bij hun kritiek dat geen onderzoek werd gedaan naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in Armenië.

Verzoekers lichten nog toe dat het enkele feit dat een vreemdeling lijdt aan een aandoening die niet direct levensbedreigend is geen reden vormt om automatisch te stellen dat er geen risico op een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) bestaat indien deze vreemdeling dient terug te keren naar zijn land van herkomst en dat de persoonlijke situatie van deze vreemdeling dient te worden bekeken. In casu werd de persoonlijke situatie van verzoeker evenwel in aanmerking genomen en werd door een controlearts geen ziekte weerhouden die een belemmering vormde voor verzoeker om terug te keren naar zijn land

van herkomst. Er werd hierbij expliciet geduid dat ook zonder behandeling en ongeacht het land van verblijf het in het standaard medisch getuigschrift beschreven klachtenpatroon zijn beloop kent over enkele maanden en spontaan in gunstige zin evolueert. De beschouwingen van verweerder omtrent de wijze waarop het Europees Hof voor de Rechten van de Mens artikel 3 van het EVRM interpreteert doet in voorliggende zaak geen afbreuk aan het feit dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer wel degelijk de aard van de aangevoerde medische problematiek en de noodzaak van een verdere behandeling in aanmerking heeft genomen. Verzoekers' kritiek op deze beschouwingen is dan ook niet nuttig.

De uiteenzetting van verzoekers laat de Raad niet toe te concluderen dat geen toetsing werd doorgevoerd aan de in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalde criteria of dat op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals bedoeld in voormelde wetsbepaling.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

4.2.3. Verzoekers' beschouwingen laten de Raad ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven "*beginsel van behoorlijk bestuur*" vast te stellen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede en de derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentwintig mei tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK